מתני' א) אינהנה כבחצי פרוטה ופנם כחצי פרוטה או שנהנה בשוה פרוטה בדבר אחד ופנם בשוה פרוטה בדבר אחר לא מעל עד שיהנה בשוה פרוטה ויפנם בשוה פרוטה בדבר אחד ב) *יאין מעל אחר מעל במקדשין *אלא בהמה וכלי שרת בלבד כיצד רכב על גבי בהמה ובא חברו ורכב ובא חברו ורכב כולן מעלו שתה בכוס של זהב ובא חברו ושתה ובא חברו ושתה כולן מעלו ג) *תלש מן החטאת ובא חברו ותלש ובא חברו ותלש כולן מעלו ד) רבי אומר כל דבר שאין לו (א) פדיון יש בו מעל אחר מעל: **גמ'** (תוס' מ"ב) ה) מני מתניתין רבי נחמיה היא ו) דתניא *אין מעל אחר מועל אלא בבהמה בלבד ר' נחמיה אומר בהמה וכלי שרת מ"ט דת"ק קסבר בעניינא דבהמה כתיב רכתיב סבאיל האשם לקרשותן הוא (מקבת מ"ב) אמר לך ק"ו אם אחרים מביא לקרשותן הוא עצמו לא כ"ש: רבי אומר כל דבר שאין לו פדיון יש כו': היינו ת"ק אמר רבא איכא בינייהו עצים דת"ר *האומר הרי עלי עצים ר"לא (מנחות ל"ב: הגשה וכן מלמה דכנה וכנ פפא לאיתא שם מהמון) יפחות משני גזירין *רבי אומר עצים קרבן הן וטעונין מלח וטעונין") תנופה אמר רבא לדברי רבי עצים טעונין עצים ואמר ז) רב פפא לדברי רבי עצים צריכין קמיצה רב פפא אמר קדשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין ועבר ושחטן איכא בינייהו והתניא קדשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין ועבר ושחטן רבי אומר יקברו וחכ"א *יפדו: **מתני'** *נטל אבן או קורה של הקדש הרי זה לא מעל

*)[מנחות לא"ם, הגשה וכן מלמה דכנה וכנ פפא לאיתא שם מהמון]

מתני' כהגה כבחלי פרוטה כגון שלבש בגד של הקדש ונהגה בו כשישר חלי פרוטה: ופנם בחלי פרוטה: שקרע ופגמו כשישור חלי פרוטה: לא שנהנה בשוה פרוטה בדבר ח) אחר: שים בו פגם ולא פגם: ופנם בש"ם בדבר אחר: כגון שנפסד משקה ולא נהנה מהן ח"ו לא מעל עד שיהנה שוה פרוטה ויפגום בש"ם בדבר אחר והלא מיירי בדבר שים בו פגם וקסבר דכתרומה בעינן דפגימתו והנאתו כאחד: אין מועל אחר מועל במקדשין אלא בהמה וכלי שרת בלבד: תימה דתניא בתוספתא [בקע] בקרחוס של הקדש י) [וגם חברו] ובקע בו וגם חברו ובקע בו כולם מעלו ולימה למימר דבקרחוס כלי שרת מיירי דסא הני הם בסיפא נהנה לחברו וחברו לחברו כראשון מעל והשני לא מעל ובעולה כולם מעלו ומפרש דהתם במלו עסקינן כגון לאחר שבקע הזיקו דמה שהחזיקו הרי הוא של הקדש כאילו לא מעלו ורביע יאמר מפרש דהתם בגזברין עסקינן דלעולם לא יצאו לחולין בסוס מעילה עד שיוציאנה מרשותו: **רבי** אומר כל דבר (ח)[שים בו פגם] [שאין לו פדיון] יש בו מעל אחר מועל: מפרש ליה בגמ': **מאי** טעמא דת"ק קסבר בעניינא דבהמה כתיב יח) [דכתיב] באיל האשם: פרים דכתיב (ויקרא ה) (אשר) יכפר עליו באיל האשם ומיותרים) דהכתי' קרא אחרינא והוא מלי למיכתב אשר יכפר עליו אלא ש"מ לדרשא אתי למימר דווקא באיל אשם מעילה אחר מעילה אבל לא בכלי שרת יג) נראה לר' אליעזר לפרש [כ]דסברי רבנן שהוא יוצא לחולין ע"י מעילה ות"ל יש לו פדיון דאם אין פדיון ת"כ לא יצא לחולין ואמאי לא יעמוד בו מאחר שמעל אחר ואין סברת לומר בזה דעלי קרא: ור' נחמיה אמר לך ק"ו אם לאחרים מביא יד) לידי קדושה פרים שהכלי שרת מקדש במה שבהוסרי פרים שהכלי שרת מקדש במה שבהוסרו סו) הוא עצמו לא כל שכן פרים שלא יצא לחולין ע"י מעילה סז) אבל מ"מ מודה דיש לו פדיון אלא נבי מעילה שאני מסוס ק"ו ולענין פדיון שמא לא שייך הלי ק"ו יז) ובאיל האשם מיבעיא ליה לדרשא אחריתא יח): **האומר** הרי עלי עצים לא יפחות משני גזירין וטעונין מלח וטעונין תנופה: ומפרש ההם פרק הקומץ רבה (מנחות דף כ:) דלדברי רבי עצים קמילה כמו מנחה וצריך עצים לעשות מערכה וה"הקטרים בה והשתא פליגי כן רבי ורבנן במתני' דרבי סבר כל דבר שאין בו פגם כגון עצים יש בהן מועל אחר מועל כמו בהמה וכלי שרת דעצים קרבן גמור הוא ורבנן סברי דלאו קרבן הוא ואין בהם מועל אחר מועל: **קדשי** מזבח המימים ונעשו בעלי מומין אינה ביניהו (מנחות יא) [ביאורה] רבי אומר יקברו דקסבר בעינן העמדה והערכה וחכ"א יפדו דקסבר לא בעינן העמדה והערכה כ) [ג]הכתם פליגי בין רבי ורבנן דאליבא דרבי דאמר בעינן העמדה והערכה אם כן אלימא קדושתייהו שהרי [ד]אינם נפדים בקל כא) הלכך יש בהם מועל אחר מועל ודבר שאין בו פגם קרי ליה לפי כשמתחלה כשהיו תמימים הוי דבר שאין בו פגם ורבנן סברי אין מועל אחר מועל דלא אלים קדושתייהו שהרי הם נפדים מבלי העמדה והערכה כב): **נטל** אבן או קורה של הקדש הרי זה לא מעל: בגמרא מוקי לה בתנאים המסורות לו לגזבר כג) עסקינן שאינו יוצאין לחולין בנטילת הגזבר לפי שאינו מוציא מרשות הקדש בנטילתו שכל זמן שהיא ברשות הגזבר הרי היא ברשות הקדש עד שיוציאה מרשותו:

מתני'

דגלות צ"ק (ח) שאין בו פגם כו': [כ] דקסברי רבנן דכלי שרת יוצאין לחולין כו': [ג] והכתם פליגי כן רבי ורבנן דמתניתין דלגבי דרבי כו': [ד] אינם נפדים כלל הלכך כו':

אלא בהמה וכלי שרת בלבד: תימה דתניא בתוספתא בקרחוס של הקדש בקע בו ובא חברו ובקע בו עד מאה כולם מעלו וליכא למיסר דהתם מיירי בקרחוס שהיא כלי שרת דקנני התם בסיפא נהנה לחבירו וחבירו לחבירו הראשון מעל והשני לא מעל ואי בכלי שרת כולם מעלו וי"ל דהכא מיירי באדם שאינו נזיר ומתכוין לקנות בהבנה וא"כ הוציאו לחולין ומש"ה אמרי' אין מועל אחר מועל והתם מיירי בנזירים דלעולם הם מוחזקים בכל הקדש וכשסטרוים הם שהקורדום שלהם ואינם מתכוונים להוציאה לחולין וא"כ לעולם לא יצא לחולין בשום מעילה עד שיצאה מרשותו ולכך קאמר דכולן מעלו ועוד מפרש ר' חיים כהן דהתם במאי עסקינן דמיד שבקע בו החזירה ומיד שהחזירה הרי הוא של הקדש והוי באילו לא מעל ומש"ה קאמר דכולן מעלו • כ"ז חסר מן התוס': כ) אין' עי' תוס' ב"ם (דף כע ע"ת) ובקרושין (דף נט): ג) תלש מן החטאת ובא חברו ותלש כולן מעלו • ונקשה לרב"ם דאמר בבכורות בפרק הזורק (דף כו ע"ת) בפי' ר' יוני התולש צמר מעולה תמימה וכעי' הועלש מי איכא מאן דשרי אלא צמר שנתלש מהו ר"ל דהכא מיירי בתולש מכשר המאת • חסר מתוס': ד) רבי אומר כל דבר שאין מנם שלו חשוב מאחר שאין עומד לפדיון יש בו מועל ובגמרא פריך היינו ת"ק • חסר מתוס': ה) נב' מני מתני' דאמר כלי שרת יש בו מועל אחר מועל • חסר מתוס': ו) דתניא אין מועל אחר מועל אלא בבהמה בלבד שקרשותה הנוף ואין לה פדיון מן הנזרה שאינה אלא צורך קרבן • חסר מן התוס': ז) ואמר רבא לדברי תיבת פפא נמתקן: ח) תיבת אחר נמתקן: ט) בלבד דהני לאו: י) קרחוס של הקדש בקע בו ובא חבירו ובקע בו אות ב' נמתקן: יא) כתיב דכתיב באיל: יב) ובשותר הוא דהא איכא כתיב אחרינא: יג) מתיבת נראה עד תיבת ור' נחמיה בס"א אינו: יד) מביא ליה תיבת לידי נמתקן: טו) שבתוכו כלומר שבתוכו שקרש בכלי יש בו מועל אחר מועל כמו הסנתה שהרי מה שקרש בכלי קרשת קרשת הנוף ואינו יוצא לחולין הוא: טז) מתיבת אבל עד תיבת ובאיל האשם נמתקן: יז) והא באיל האשם אמר ר' נמתקן: יח) אחריתא וא"ת מאי קסבר ר' נחמיה אי קסבר כלי שרת בר פדיון הוא א"כ הוא יוצא (ידי חולין) (לחולין) על ידי מעילה וא"כ הכי קאמר דיש בו מועל אחר מועל ואי קסבר מן התורה אין פדיון בכלי שרת א"כ למה לי ק"ח משומא דיש מועל ור"ל דסברה ר' נחמיה דיש לה פדיון ומ"מ אמר דיש מועל אחר מועל משום קו"ח כדאמרינן ולענין פדיון שמא לא שייך האי ק"ח וא"ת א"כ אינה יוצאה לחולין על ידי מעילה ולא בא לשמר דכיון דקרשת הנוף אינה בת פדיון לא מועל אחר מועל כמו בהמה וכדאמרינן בבכורות דאין מועל אחר מועל ר"ל דבאיל האשם אתיא לסיפר דכלי שרת אין בו מועל אחר מועל לאשקי מקרא כדקאמר ר' נחמיה הוא דאתא הס"ד דאי דבר שאין בו פגם יש בו מועל אחר מועל היינו ת"ק דהיינו מעמא דיש מועל בבהמה משום שאינו יוצא לחולין הס"ד: יט) בגיותא קדשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין רבי: כ) והתורה וא"ת לסה נקט ושהם כגון שסתו ר"ל דאי סתו לא הוו אמרי רבנן יפדו דאין פדיון הקדשים לאכילן לכלים ובמתניתין מיירי שנהנה סהם לאחר שחטון ובהא פליגי רבי ביתות השתא פליגי בן נחמיה: כא) בקל כדאמר אלא יקברו הלכך: כב) והעמדה סיהו קשה דאליבא דרבי דאמר יקברו אמאי יש בהם מעילה דבר תורה ושמא ר"ל דאין מועל אחר מועל דקאמר דהיינו מדרבנן כמו הפאת שמחה וכיון שנהנה מעל והיינו מדרבנן ודחק הוא ואומר סהר"ם דמיירי בנהנה סהיים קדם לאחר שחטון ובהא פליגי רבי נחמיה: כג) הקדש בהנאת שישור שוה

יז א מיי' פ"ו מהלכות מעילה הלכה ח:

יח ב מיי' שם הלכה ד:

יט ג מיי' שם הלכה ה:

כ ד מיי' פט"ו מהלכות מעה"ק הלכה יג:

כא ה מיי' פ"ו מהלכות מעילה הלכה ו וס"ל מהלכות תלמוד תורה הלכה יא

כב ו מיי' פ"ו מהלכות מעילה הלכה ח:

שיטה מקובצת

לא חשיב שיני רשות וכן לכל זמן שלא זכה בו השואל המשאיל יכול לחזור בו וא"ת אמאי נקט אליבא דרב הונא פסי ס שאר אמוראי דאמרינן התם תקנו משיכה בשוורים וע"ק אמאי לא נקט שיני רשות דמכירה והתנה דלכ"ע קנו במשיכה ועוד דלאמרה משמע התם דאין הלכה כמותו כרמיכה פרק השואל דאיק תנ"ה כדרך שתקנו משיכה בלקוחות כך תקנו משיכה בשומרים ויל דנקט דאליבא דרב הונא לרבנ"הא דאע"ג דמהנא הם שיכה להעמדה ברשות השואל לחייבו באונסים גם לרב הונא כרמיכה פרק השואל אע"ה לא חשיב שיני רשות כיון שלא קנאה לגמרי גם לענין חזרה אבל אי אשמועינן עד דמשיך במכירה ותנה אליבא אמוראי דפליגי אדרב הונא לא היה זה הדרוש לפסור קרום משיכה דסילתא דשמיעה הוא ראין זה שיני דאפילו הוצאה [לרשותו בינונא דהקרש אותיה] כ"ג לפתר"פ: ב) **מתני'** נהנה בחצי פרוטה כגון שלבש פלית של הקדש ונהנה ממנו כחצי פרוטה ופגם חצי פרוטה: אין נהנה שוה פרוטה בדבר אחר: פי' ברבר שוים בו פגם ופגם בשוה פרוטה בדבר אחר פי' שלא נהנה כגון שלבש פלית זה וקרע פלית אחר לא מעל עד שיהנה בשוה פרוטה ויפגום בשוה פרוטה בדבר אחר בגם' מפרש לה דילפינן מתרומה דבדבר שפגום בו נהנה אין מועל אחר מועל בפוקרשים פי' ומיירי בהכנון להוציאו לחולין ולכך אין מועל אחר מועל לפי שהראשון הוציאו לחולין בתוספתא קרחוס של הקדש בקע בו ובא חברו ובקע בו עד מאה כולם מעלו וליכא למיסר דהתם מיירי בקרחוס שהיא כלי שרת דקנני התם בסיפא נהנה לחבירו וחבירו לחבירו הראשון מעל והשני לא מעל ואי בכלי שרת כולם מעלו וי"ל דהכא מיירי באדם שאינו נזיר ומתכוין לקנות בהבנה וא"כ הוציאו לחולין ומש"ה אמרי' אין מועל אחר מועל והתם מיירי בנזירים דלעולם הם מוחזקים בכל הקדש וכשסטרוים הם שהקורדום שלהם ואינם מתכוונים להוציאה לחולין וא"כ לעולם לא יצא לחולין בשום מעילה עד שיצאה מרשותו ולכך קאמר דכולן מעלו ועוד מפרש ר' חיים כהן דהתם במאי עסקינן דמיד שבקע בו החזירה ומיד שהחזירה הרי הוא של הקדש והוי באילו לא מעל ומש"ה קאמר דכולן מעלו • כ"ז חסר מן התוס': ג) אין' עי' תוס' ב"ם (דף כע ע"ת) ובקרושין (דף נט): ג) תלש מן החטאת ובא חברו ותלש כולן מעלו • ונקשה לרב"ם דאמר בבכורות בפרק הזורק (דף כו ע"ת) בפי' ר' יוני התולש צמר מעולה תמימה וכעי' הועלש מי איכא מאן דשרי אלא צמר שנתלש מהו ר"ל דהכא מיירי בתולש מכשר המאת • חסר מתוס': ד) רבי אומר כל דבר שאין מנם שלו חשוב מאחר שאין עומד לפדיון יש בו מועל ובגמרא פריך היינו ת"ק • חסר מתוס': ה) נב' מני מתני' דאמר כלי שרת יש בו מועל אחר מועל • חסר מתוס': ו) דתניא אין מועל אחר מועל אלא בבהמה בלבד שקרשותה הנוף ואין לה פדיון מן הנזרה שאינה אלא צורך קרבן • חסר מן התוס': ז) ואמר רבא לדברי תיבת פפא נמתקן: ח) תיבת אחר נמתקן: ט) בלבד דהני לאו: י) קרחוס של הקדש בקע בו ובא חבירו ובקע בו אות ב' נמתקן: יא) כתיב דכתיב באיל: יב) ובשותר הוא דהא איכא כתיב אחרינא: יג) מתיבת נראה עד תיבת ור' נחמיה בס"א אינו: יד) מביא ליה תיבת לידי נמתקן: טו) שבתוכו כלומר שבתוכו שקרש בכלי יש בו מועל אחר מועל כמו הסנתה שהרי מה שקרש בכלי קרשת קרשת הנוף ואינו יוצא לחולין הוא: טז) מתיבת אבל עד תיבת ובאיל האשם נמתקן: יז) והא באיל האשם אמר ר' נמתקן: יח) אחריתא וא"ת מאי קסבר ר' נחמיה אי קסבר כלי שרת בר פדיון הוא א"כ הוא יוצא (ידי חולין) (לחולין) על ידי מעילה וא"כ הכי קאמר דיש בו מועל אחר מועל ואי קסבר מן התורה אין פדיון בכלי שרת א"כ למה לי ק"ח משומא דיש מועל ור"ל דסברה ר' נחמיה דיש לה פדיון ומ"מ אמר דיש מועל אחר מועל משום קו"ח כדאמרינן ולענין פדיון שמא לא שייך האי ק"ח וא"ת א"כ אינה יוצאה לחולין על ידי מעילה ולא בא לשמר דכיון דקרשת הנוף אינה בת פדיון לא מועל אחר מועל כמו בהמה וכדאמרינן בבכורות דאין מועל אחר מועל ר"ל דבאיל האשם אתיא לסיפר דכלי שרת אין בו מועל אחר מועל לאשקי מקרא כדקאמר ר' נחמיה הוא דאתא הס"ד דאי דבר שאין בו פגם יש בו מועל אחר מועל היינו ת"ק דהיינו מעמא דיש מועל בבהמה משום שאינו יוצא לחולין הס"ד: יט) בגיותא קדשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין רבי: כ) והתורה וא"ת לסה נקט ושהם כגון שסתו ר"ל דאי סתו לא הוו אמרי רבנן יפדו דאין פדיון הקדשים לאכילן לכלים ובמתניתין מיירי שנהנה סהם לאחר שחטון ובהא פליגי רבי נחמיה: כא) בקל כדאמר אלא יקברו הלכך: כב) והעמדה סיהו קשה דאליבא דרבי דאמר יקברו אמאי יש בהם מעילה דבר תורה ושמא ר"ל דאין מועל אחר מועל דקאמר דהיינו מדרבנן כמו הפאת שמחה וכיון שנהנה מעל והיינו מדרבנן ודחק הוא ואומר סהר"ם דמיירי בנהנה סהיים קדם לאחר שחטון ובהא פליגי רבי נחמיה: כג) הקדש בהנאת שישור שוה

יח ד מיי' פ"ו מהלכות מעילה הלכה ה:

יט ה מיי' שם הלכה ו:

כ ו מיי' שם הלכה ז:

כא ז מיי' שם הלכה ח:

כב ח מיי' שם הלכה ט:

רבינו גרשום

וכיון דשקלי קנאו נעשה קדש והביא המאתו ואשמו מסנו דהייטו מוציא מקרש לקדש וכיון שהביא מעל: דברי ר' שמעון: דקסבר ר' שמעון מאן דמחייב המאת או אשם לעולם הוא חייב באחריותו עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטר מידי אחריותו אף הא נמי דמתניתן מן קרש לקדש וכיון שהביאו אל העזרה ויצא י"ח וידי אחריותו מעלי ור' יהודה אמר לעולם הוא באחריותו עד שיזרוק הדם • אף הכא כיון שנזרק הדם יצא י"ח ואחריותו מעל דרמי כסו שהוציאו לחול ויצא בו י"ח מנין דמעל ת"ל המעל מעל ריבה: שיטל מאי • כלומר מאי קא מלקא דעתך לטעם נשיא ומשיח מכלל נפש פשיטא נפש כי תמעל כתיב ונפש משמע כן דיחיד בין דנשיא בין דמשיח: מה דתימא אמר רחמנא • נמי דתימא המשחה ואשר יתנמסנו על זר והשי משיח לא זר הוא דהא אימשה בטיה ס"ד דלא אתי לכלל מעילה קמ"ל: ואקשה רחמנא לפעילה לטמאה ולעבודת כוכבים ולת רוסים כראמרינן לעיל • אקשה לטומאה דמה טומאה אע"ג דלא פגמה מעלה דטומאה אינה נוהגת אלא בבעולה דהכי כתיב ויתן איש בך את שכבתו מבלעדי איסך מכלל דלא נהנא אלא בבעולה ובבעולה ליה בה הו פגם ואעילו הכי כתב בה ומעלה ס: נבי הקדש נמי • כי נתנה מבעת בידה אע"ג דלא פגמתו מעלה: ואקשה רחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית בה שיני ששינה עצמו מרשות דשקיה מסלאכת קדש: נבי הקדש נמי עד שבקע בקרחוס • עצי חולין למלאכת חולין לא מעל: אקשה לתרומה • כראמרינן יליף חמא חמא מתרומה לחבי מה תרומה פרש למוקן דאם שפך אוכלין או משקה של תרומה ולא נהנה מהן אשני חייב • אף נבי הקדש • כל מידי דבר אכילה כי מוקן ליה ששמטו ולא נהנה מסנו מטור אבל דבר שאינו בר אכילה כי מוקן ליה ולא נהנה מסנו כגון קרע מלבוש של הקדש חייב: ואיכא דאמר כי אאל פרש למזיק שאבלי דרך הנאה פרש (ח) אם דוקן באכילתו פטור: והדבא לא בר אינמוני הוא • דקתני מחניתין כיון שנהנה מעל ולא קתני עד שיעבוט אלמא משום דלאו בר אינמוני הוא וקא פריך הבי והדבא לא בר אינמוני הוא: א"כ דהבא דכלקיה דנאן לחיכן אול • דנאן אדם עשיר היה ונתן זהב ותכשיטין הרבה לכלותיו ושקלו בשעת שנתנו להן ושקלו לאחר זמן ונגזאה חסר משקלו אלמא דזהב דבר שמונם הוא: א"ל • רב זביד מרא ליכא למספע סינה דרילמא הא דחסר מהיכן דרמין כלחך לכומר שלא היו מסמרין אותו זהב של תכשיטיהן שהיו משליכין בכל מקום שהיו מוצאין כדרך שעושין כלותיך ואינן משמרין אותו כתובן בשביל כך חסר אבל זהב המשחבר יפה אינו חסר: ועוד • אם תמצא לומר שהוא מתחבר אשלו הבי כיון שנהנה מעל דתני דלא איכא נהנה ופגם לאלתר שאינו פגם מיד בשעה שנהנה בו הלכך כיון שנהנה פגם: לעולם מי לא איכא פגימה • הבי קאמר מי קאמינא דלית בית פגימה לעולם לאלתר קאמר דלית בית פגימה אבל לאחר זמן פגם ומתחבר: מכרי אי בבהמה תמימה • אי בתחמת תמימה קא מיירי מתניתין: היינו טם של זהב • מה טם של זהב לא קאי לפדייה כגון שנהנה הבי לא אויל ביה בתר פגם אלא כיון שנהנה בו שוה פרוטה מעל אף בהמה תמימה דקיימא להקרבה ולאו בת פדייה היא אמאי קאמר בה עד שיפגום מאי פגם מצי למעבד בה אי רכב עלה עד דהזכחשה או תלש משערה הא לא הוי פגם דלא אבלה למזבח דבהמה בין שמינה בין כחושה הויא להקרבה: אמר רב פפא • דאי מתניתין בחמאת בעלת מום עסקינן דקימה לפדייה וכיון שנגמר מרמיה דבר שוה בו פגם הוא הלכך לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה וסימא דקתני וכשהיא מתה כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל בין בחמימה בין בבעלת מום שמתה מיירי דהא נמי לאו בת פדייה דאין פדיון את הקדשים לאכילן לכלבים הלכך לא תני הבא עד שיפגום כ): נהנה בחצי פרוטה • כגון לבש (מירות) (בגר) הקדש בהנאת שישור

ח) וקנת מסמנו כן כיומא [דף פ ע"ב] ע"ש וזו"ק • כ) ע"כ שיך לעמוד סקומם

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com